

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Karly Cháberové a soudců Jana Kratochvíla a Štěpána Výborného ve věci žalobkyně **Z. H.**, bytem x, P., zastoupené Mgr. Hynkem Navrátillem, advokátem, se sídlem Na Florenci 1, Praha 1, proti žalovanému **Magistrátu hl. m. Prahy**, se sídlem Mariánské nám. 2, Praha 1, za účasti osoby zúčastněné na řízení J. F., bytem x, P. 12, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 6. 2014, č. j. MHMP 858340/2014, takto:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**
- III. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

I. Rekapitulace předchozího řízení a obsah spisu

Žalobkyně se podanou žalobou domáhala zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto její odvolání proti rozhodnutí Úřadu městské části Praha 12, odbor výstavby (dále jen „stavební úřad“), ze dne 22. 7. 2011, zn. VYST/5724/2011/Dr-Cu. Tímto rozhodnutím byla k žádosti J. F. podle § 115 a § 129 odst. 3 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (dále jen „stavební zákon“) dodatečně povolena stavební úprava kanceláře na sklad v 1. N. P. objektu č.p. x v k.ú. M. při ulici P. a Č. E. a stavební úpravy skladu a prodejny sportovního zboží a textilu v té části 1. P. P. téhož objektu, který se nachází na pozemku parc. č. x v k.ú. M.

Z předloženého správního spisu soud zjistil následující pro své rozhodnutí podstatné skutečnosti.

Dne 16. 2. 2011 požádal J. F. stavební úřad o dodatečné povolení stavby, čemuž dne 22. 7. 2011 po provedeném řízení stavební úřad vyhověl, přičemž účastníkem tohoto řízení byl

pouze žadatel. Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně dne 26. 4. 2012 odvolání, ve kterém namítala procesní vady a nedostatečně zjištěný skutkový stav věci. Konkrétně žalobkyně uvedla, že měla být rovněž účastníkem řízení, a to jednak z důvodu, že je vlastníkem bezprostředně sousedícího pozemku, je tedy dotčena ve výkonu svých vlastnických práv, neboť veškeré prováděné a realizované stavební práce mohou a jsou schopny ohrozit nerušený výkon jejích vlastnických práv. Rovněž samotný provoz skladu hlukem, prašností nebo jinými „nepříznivými fenomény“ může vyvolat přímé dotčení nerušeného výkonu vlastnického práva. Dále namítala, že se stavební úřad nezabýval v potřebné míře otázkou vlastnictví prostoru, kde by měly být prováděny stavební práce, konkrétně se nezabýval otázkou, kdo je vlastníkem prostor v 1. P. P., který se nachází pod pozemkem parc. č. x, k.ú. M. Dle žalobkyni známých informací je totiž vlastníkem žalobkyně, resp. další spoluvlastníci pozemku parc. č. x.

Žalobou napadeným rozhodnutím žalovaný odvolání zamítl jako nepřipustné (§ 92 odst. 1 správního řádu), neboť došel k závěru, že žalobkyně nebyla účastníkem řízení. V této souvislosti argumentoval, že okruh účastníků řízení o dodatečném povolení stavby nebyl ve stavebním zákoně do 1. 1. 2013 výslovně vymezen, vycházelo se proto z § 27 správního řádu. Žalobkyni však nenáleží postavení účastníka řízení podle § 27 odst. 1 písm. a) správního řádu, když není vlastníkem objektu č.p. x v k.ú. M. a pozemku parc. č. x, na kterém se objekt nachází. Jejich vlastníkem je pouze J. F. Své tvrzení ohledně vlastnictví, resp. spoluvlastnictví žalobkyně nijak nedoložila a z výpisu z katastru nemovitostí nebylo zjištěno žádné omezení vlastnického práva, případně že J. F. nemusí být vlastníkem (například podání žaloby na určení vlastnického práva). Dle žalovaného žalobkyně není účastníkem řízení ani dle § 27 odst. 2 správního řádu. Žalobkyně je sice vlastníkem, resp. spoluvlastníkem sousedního pozemku parc. č. x v k.ú. M., jelikož se však jedná o stavební úpravy výhradně uvnitř objektu, nemůže být proto přímo dotčena ve svých právech. Dále žalovaný uvedl, že rozhodnutím stavebního úřadu se pouze povolují stavební úpravy, jejichž užívání je možné až na základě kolaudačního souhlasu, který je samostatným opatřením.

II. Argumentace účastníků

Žalobkyně namítala, že postup žalovaného je chybný a v rozporu s právními předpisy z důvodu nepřiznání postavení účastníka řízení její osobě. K tomu konkrétně žalobkyně uvedla, že k jejímu účastenství postačuje pouze předpoklad existence dotčení práv, právem chráněných zájmů nebo povinností. Tímto dotčením má žalobkyně na mysli především dotčení hlukem, prachem, vibracemi či různými imisemi. Jelikož je spoluvlastníkem sousedního pozemku, bude stavebními pracemi dotčena ve výkonu vlastnických práv. Žalobkyně se dále domnívá, že žalovaný měl vydat usnesení, kterým měl rozhodnout o tom, zda žalobkyně účastníkem řízení je či není (§ 28 odst. 1 správního řádu). Napadené rozhodnutí, jakož i rozhodnutí stavebního úřadu se rovněž nezakládá na dostatečném skutkovém zjištění, neboť prostor v 1. P. P. se nachází převážně pod pozemkem parc. č. x, jehož je spoluvlastníkem. Žalovaný se měl proto řádně zabývat otázkou vlastnictví těchto prostor. Osoba zúčastněná na řízení přitom činí stavební úpravy v celém podzemním objektu.

Žalovaný navrhl žalobu zamítnout. Konstatoval, že nepostačuje pouhá možnost dotčení práv, nýbrž s ohledem na § 27 odst. 2 správního řádu je třeba, aby zde byl předpoklad přímé dotčení. Zopakoval, že se jedná o stavební úpravy výhradně uvnitř objektu (dispoziční úpravy v 1. N. P. a v 1. P. P.). Vzhledem k charakteru úprav bude intenzita dotčení (imisemi) tak nízká, že nelze hovořit o přímé dotčení práv žalobkyně. Znovu rovněž uvedl, že užívání úprav je možné až na základě kolaudačního souhlasu, který je samostatným opatřením. Dále žalovaný uvedl, že nemohl vydat usnesení dle § 28 odst. 1 správního řádu, jelikož se žalobkyně účastenství domáhala až po skončení řízení před správním orgánem 1.

stupně. Postup žalovaného upravuje § 92 správního řádu, nelze z něj však dovodit povinnost žalovaného rozhodovat dle § 28 odst. 1 správního řádu. K otázce vlastnictví žalovaný zopakoval důvody uvedené v napadeném rozhodnutí.

Osoba zúčastněná na řízení ve svém vyjádření uvedla, že úpravy budou pouze uvnitř objektu, bez zásahu do vnější konstrukce, přičemž tyto úpravy vyjmenovala. Sklad je v objektu od prvopočátku, přístup (vjezd) je z druhé strany budovy, nemůže tak dojít k jakémukoli „nepříznivému faktoru“. Otázkou vlastnictví prostor v 1. P. P. se zabýval již městský soud, který konstatoval, že stavba pod pozemkem parc. č. x je výhradně ve vlastnictví osoby zúčastněné na řízení. Uvedené prostory byly navíc stavebně vždy propojeny pouze s jeho objektem, od prvopočátku tam byl sklad potravin.

Ke stanovisku osoby zúčastněné na řízení žalobkyně namítla, že významná je pouze otázka právního postavení žalobkyně, které je odvislé zejména od vyřešení vlastnických vztahů k nebytové „prostoře“, která se nachází pod pozemkem parc. č. x. Existence nějakého rozhodnutí městského soudu není právnímu zástupci žalobkyně známa. Žalobkyně však dále odkázala na listinu osoby zúčastněné na řízení, týkající se přístavby prodejny, ze dne 23. 2. 2000, jejíž kopii přikládá, a ze které dovozuje, že osoba zúčastněná na řízení uznávala, že prostory pod sousedícími nemovitostmi sledují osud pozemků nad nimi.

Při jednání žalobkyně i žalovaný setrvali na svých stanoviscích vyjádřených v písemných podáních.

III. Hodnocení soudu

Městský soud přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobkyní uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 2 soudního řádu správního) a dospěl k následujícím závěrům.

Městský soud na úvod podotýká, že dne 1. 1. 2013 vešla v účinnost rozsáhlá novela stavebního zákona provedená zákonem č. 350/2012 Sb. Podle přechodných ustanovení obsažených v čl. II. bod 14 zákona č. 350/2012 Sb.: *správní řízení, která nebyla pravomocně skončena přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, tj. před 1. 1. 2013, se dokončí podle dosavadních právních předpisů, s výjimkou a) stavebních řízení neukončených v prvním stupni, která se týkají staveb, u nichž podle nové právní úpravy postačí ohlášení; na takové stavby se hledí jako na ohlášené podle tohoto zákona, za ohlášení se v tomto případě považuje žádost o vydání stavebního povolení a za den ohlášení den nabytí účinnosti tohoto zákona, b) řízení o správním deliktu spáchaném přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, pokud nová právní úprava je pro obviněného příznivější.* Odvolání žalobkyně bylo podáno 26. 4. 2012 a řízení o něm bylo skončeno vydáním žalobou napadeného rozhodnutí dne 12. 6. 2014, proto je na projednávanou věc nutné aplikovat stavební zákon ve znění do 31. 12. 2012.

Podle § 129 odst. 3 stavebního zákona u stavby prováděné či provedené bez rozhodnutí nebo opatření stavebního úřadu vyžadovaného tímto zákonem anebo v rozporu s ním, stavební úřad zahájí řízení o jejím odstranění. Pokud půjde o stavbu uvedenou v odstavci 2, stavebník nebo vlastník požádá o její dodatečné povolení a předloží podklady ve stejném rozsahu jako k žádosti o stavební povolení, stavební úřad přeruší řízení o odstranění stavby a vede řízení o podané žádosti; v tomto řízení postupuje podle § 111 až 115. Bude-li stavba dodatečně povolena, řízení o odstranění stavby zastaví.

Městský soud obecně upozorňuje, že je povinností správních orgánů po celou dobu správního řízení (tzn. i povinností žalovaného v odvolacím řízení) ověřovat okruh účastníků řízení a

jednat jako s účastníkem s tím, komu toto postavení svědčí (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 2. 2011, 5 As 24/2010 – 97).

V projednávané věci je přitom zásadní otázkou právě posouzení účastenství žalobkyně v řízení před správními orgány, a to konkrétně v řízení o žádosti ve věci dodatečného povolení stavby (§ 129), které v zásadě představuje druhou fázi řízení o odstranění nepovolené stavby. Žalovaný však dospěl k závěru, že žalobkyně účastnicí tohoto řízení není, přičemž žalovaný posuzoval účastenství žalobkyně s ohledem na definici účastenství dle § 27 správního řádu, nikoli dle § 109 stavebního zákona, který vymezuje okruh účastníků stavebního řízení. Žalovaný uvedl, že z důvodu chybějícího výslovného vymezení okruhu účastníků řízení o dodatečné povolení stavby ve stavebním zákoně (§ 129) je nutné vycházet z obecné definice účastenství, tedy z § 27 správního řádu.

Tento závěr je dle městského soudu v souladu s příslušnou právní úpravou i s judikaturou Nejvyššího správního soudu, který v rozsudku ze dne 17. 12. 2008, č. j. 1 As 80/2008 – 68, konstatoval: „*Stavební zákon z roku 2006, který je třeba na věc aplikovat, neboť jak řízení o odstranění stavby, tak řízení o dodatečné povolení stavby bylo zahájeno již za účinnosti tohoto zákona, neobsahuje žádné ustanovení, kterým by se vymezoval okruh účastníků řízení o dodatečné povolení stavby. Stavební úřad v tomto řízení postupuje s ohledem na § 129 odst. 3 stavebního zákona dle § 111 až § 115, které však taktéž nevymezují okruh účastníků řízení. S ohledem na subsidiární použití správního řádu (§ 192 stavebního zákona) je tedy nezbytné užít definici účastníků řízení dle § 27 správního řádu.*“

Městský soud proto konstatuje, že žalovaný postupoval v souladu s § 192 stavebního zákona, když okruh účastníků řízení o dodatečné povolení stavby vymezil na základě § 27 správního řádu, neboť nelze bez výslovného odkazu v řízení o dodatečném povolení stavby použít úpravu účastenství dle § 109 stavebního zákona; navíc stavební zákon určuje subsidiárně použitelný předpis, kterým je právě správní řád.

K tomu je nutné doplnit, že správní řád účastenství v řízení chápe v materiálním smyslu, tzn. i v případě, kdy správní orgán I. stupně se stěžovatelem jako účastníkem řízení nejednal, nicméně ten by z materiálního hlediska naplnil podmínky pro účastenství, měl by právo podat odvolání podle § 81 odst. 1 správního řádu, což ostatně žalobkyně učinila. Jelikož však žalobkyně nebyla dle žalovaného účastníkem řízení ani v materiálním smyslu, a vzhledem k tomu, že podle § 81 odst. 1 správního řádu může odvolání podat pouze účastník řízení, bylo odvolání žalobkyně dle žalovaného podáno neoprávněnou osobou, tedy jako nepřípustné a žalovaný je podle § 92 odst. 1 správního řádu jako nepřípustné zamítl.

Žalobkyně namítá, že dodatečným povolením stavební úpravy byla přímo dotčena ve svých právech nebo povinnostech a měla tedy být účastníkem řízení dle § 27 odst. 2 správního řádu.

Podle § 27 odst. 2 správního řádu *účastníky jsou též další dotčené osoby, pokud mohou být rozhodnutím přímo dotčeny ve svých právech nebo povinnostech*. Rozhodujícím kritériem je zde tedy možnost přímého dotčení na právech v důsledku vydaného rozhodnutí. V souladu s judikaturou je formulace přímého dotčení na právech dle § 27 odst. 2 správního řádu neurčitým právním pojmem (podrobněji k tomuto například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 5. 2015, č. j. 6 As 112/2014 – 39).

K závěru o účastenství osoby podle § 27 odst. 2 správního řádu postačí pouhá možnost, nikoli jistota ohledně dotčení práv vlastníků sousedících pozemků. To, zda opravdu k samotnému dotčení dojde, či nikoliv, bude až předmětem věcného posouzení v samotném řízení. Nicméně tato možnost musí být reálně myslitelná, nikoliv pouze hypotetická. Zároveň musí být splněna podmínka, že práva nebo povinnosti mohou být rozhodnutím dotčeny přímo, tedy

bezprostředně (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 5. 2016, č. j. 1 As 35/2016-38). Skutečnosti, které svědčí pro závěr o možné (potencionální) přímé dotčenosti práv a potažmo účastenství osoby v řízení je povinen si stavební úřad, resp. žalovaný zhodnotit sám, tedy nejen na základě skutečností tvrzených či namítaných dotčenou osobou.

Žalovaný při posuzování možnosti dotčení vycházel z toho, že stavební úpravy proběhnou výhradně uvnitř stavby (č.p. x), přičemž vzhledem k charakteru těchto úprav bude intenzita dotčenosti (imisemi) tak nízká, že nelze hovořit o přímé dotčenosti.

Dle městského soudu sama skutečnost, že stavební práce budou probíhat uvnitř stavby, ještě neznamená, že nedojde k možnému dotčení ve smyslu § 27 odst. 2 správního řádu. Za účastníka řízení bude třeba považovat i vlastníka sousedního pozemku v případě, že jeho vlastnické právo bude dotčeno právě například vzhledem k charakteru, případně rozsahu či trvání stavebních úprav (potencionálně). Současně lze přímým dotčením rozumět i možnost dotčení různými imisemi. Žalovaný však v tomto případě i tuto možnost negoval vzhledem k charakteru, resp. rozsahu stavebních úprav.

Městský soud se seznámil s obsahem spisového materiálu, přičemž z dostupných podkladů vyplynulo, že jak budova s č.p. x, tak i budova s č.p. x, obojí k.ú. M., představují stavby občanského vybavení, mezi kterými se dále nachází „prostor“, jehož vlastnictví žalobkyně rozporuje. Konkrétně v případě stavby č.p. x se jedná o „nákupní středisko“, v případě stavby č.p. x o objekt restaurace. Součástí spisového materiálu jsou rovněž projektová dokumentace a stanoviska příslušných orgánů, ze kterých vyplývá, že stavební úpravy se skutečně týkají toliko vnitřního členění prostoru stavby, který však zůstává zachován jako ucelený prostor. Nedochozí ani ke změně v účelu využívání stavby. Stavební úpravy se navíc omezují jen na omezenou část vnitřních prostor. Sousední pozemky tedy nemají být stavebními pracemi nijak zasaženy a nemá jich být nijak využíváno. Jinými slovy k dotčení sousedních pozemků samotnými stavebními úpravami nedojde.

Jedná se o úpravy týkající se primárně vnitřního uspořádání stavby. Tato skutečnost nepochybně snižuje standard uvnitř stavby samotné, tedy v projednávané věci patrně nejvíce možnost a standard nakupování či využívání zde poskytovaných služeb. Současně se k ní váží i imise jako je zvýšení hluku, prašnost, vibrace, atd. Městský soud si je v tomto ohledu vědom toho, že každá stavební činnost s sebou reálně přináší i určité „nepříjemnosti“ projevující se i v „sousedství“ stavebních úprav tzv. imisemi (hluk, prašnost, atp.) či přechodně zvýšeným počtem a pohybem osob, slovy žalobkyně „negativní faktory“. Nicméně tato skutečnost v posuzované věci dle názoru městského soudu nemůže představovat možnost přímého dotčení práv žalobkyně, a to právě s ohledem na charakter a především omezený rozsah stavebních úprav, navíc v uzavřeném prostoru, a tedy minimálními imisemi s nimi spojenými v okolí, což jsou aspekty, které snižují, resp. nulují možnost (potencialitu) přímého dotčení žalobkyně na jejích právech. Ta tudíž nemohla být ani potencionálně rozhodnutím stavebního úřadu přímo dotčena na svých právech, jak zní předpoklad účastenství podle § 27 odst. 2 správního řádu. Stavební úřad ve svém rozhodnutí osobu zúčastněnou na řízení rovněž zavázal dodržováním příslušných předpisů týkajících se ochrany zdraví před nepříznivými účinky hluku a vibrací.

Dle městského soudu je dále nutné rozlišovat působení samotných povolovaných stavebních úprav, což jsou v projednávané věci vnitřní stavební úpravy nemovitosti neměnicí ucelenost prostoru samotného (viz výše), a další budoucí provoz, tedy po realizaci stavebních úprav, který ale již není předmětem posouzení ve stavebním řízení, nýbrž kolaudačního řízení, jak ostatně podotýkal žalovaný. V této souvislosti městský soud po prostudování spisového materiálu konstatuje, že pokud jde o budoucí využití stavby, je podstatné, že v daném případě nedocházelo ke změně účelu užívání stavby (stavba občanského vybavení). Dle spisového

materiálu se v objektu měla nacházet kancelář a prodejna potravin, resp. sportovního zboží, a sklad. Posléze byl neúspěšně zamýšlen sportbar se sázkovou kanceláří. Napříště zde bude opět prodejna a sklad textilu. Městský soud s ohledem na tyto okolnosti neshledal, že by oproti současnému stavu mohlo docházet k dalšímu vzniku, resp. nárůstu imisí přímo se dotýkajících vlastnických práv žalobkyně. Navíc, pokud by budoucí využití nemovitosti z nějakého důvodu (např. hluk) bylo v rozporu s předpisy upravujícími provoz předmětných podniků, tak žalobkyni je zachována možnost se proti takovým porušením předpisů bránit. Soud ze spisového materiálu nezjistil však nic, co by takové porušení předpisů v budoucím využití nemovitosti naznačovalo.

V daném případě jsou proto stavební úpravy a s nimi spojené imise, resp. imise z budoucího užívání stavby, skutečností, která nezpůsobuje možné negativní vlivy v míře zakládající účastenství žalobkyně. V posuzované věci tak žalobkyně dle městského soudu nenaplnuje definiční znaky účastenství podle § 27 odst. 2 správního řádu. Městský soud se proto ztotožnil se závěrem žalovaného.

Pokud jde o další námitku žalobkyně, že žalovaný měl (v odvolacím řízení) vydat usnesení dle § 28 odst. 1 správního řádu, kterým měl rozhodnout o tom, zda žalobkyně účastníkem řízení je či není, ani tuto námitku městský soud neshledal důvodnou.

V souladu s judikaturou Ústavního soudu je jednak nutné uvést, že na nepřipustné odvolání může správní orgán reagovat pouze jediným možným způsobem, a to zamítavým rozhodnutím (nálezn Ústavního soudu ze dne 27. 4. 2010, sp. zn. III. ÚS 542/09). Dále městský soud s ohledem na judikaturu Nejvyššího správního soudu konstatuje, že předpokladem sporu ohledně popření účastenství je, aby se tak stalo procesně účinným způsobem, tj. zamítnutím odvolání pro nepřipustnost (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 2. 2009, č. j. 2 As 25/2007-118).

Konečně městský soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 5. 2017, č. j. 4 As 155/2016-44, a tam citovanou judikaturu, ve kterém se soud podrobně vypořádal s námitkou, aby podle § 28 odst. 1 správního řádu postupoval odvolací správní orgán v řízení o odvolání. Nejvyšší správní soud konstatoval, že rozhodnutí o účastenství podle § 28 odst. 1 správního řádu nelze vydat, pokud již bylo rozhodnuto ve věci samé, přičemž rozhodným je v tomto ohledu již právě okamžik vydání rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Postup odvolacího orgánu při posouzení odvolání opomenutého účastníka řízení spočívá v tom, že odvolací správní orgán buď na základě posouzení splnění podmínek pro účastenství odvolatele v řízení dospěje k závěru, že odvolání je nepřipustné, nebo o odvolání rozhodne rozhodnutím ve věci samé. Dále zde Nejvyšší správní soud uvedl: „*Je také vhodné poznamenat, že právní konstrukce prezentovaná žalobkyní, podle níž má odvolací správní orgán i v řízení o odvolání rozhodnout o účastenství opomenutého účastníka usnesením podle § 28 odst. 1 správního řádu, je problematická již jen z toho důvodu, že jediným oprávněným prostředkem proti takovému rozhodnutí by (teoreticky) mohla být pouze správní žaloba, stejně jako proti rozhodnutí odvolacího správního orgánu ve věci samé. Takový přístup k řešení otázky účastenství v odvolacím správním řízení by zakládal nepřehledný dualismus, neboť výsledkem řízení o odvolání proti jednomu prvoinstančnímu rozhodnutí by byla místo jednoho konečného rozhodnutí de facto dvě rozhodnutí odvolacího orgánu, napadnutelná samostatně správní žalobou.*“

Výše uvedené závěry dle městského soudu plně dopadají i na nyní posuzovanou věc. Žalobkyně jako prostředek procesní obrany podala odvolání. Z tohoto důvodu bylo v případě žalovaného namíste, aby, jelikož popíral její účastenství, se s tímto procesně účinným způsobem vypořádal, tedy zamítl odvolání pro nepřipustnost. Dle městského soudu proto žalovaný nepochybil, pokud odvolání zamítl jako nepřipustné podle ustanovení § 92 odst. 1

správního řádu, aniž by vydal usnesení dle § 28 odst. 1 správního řádu. Jiný postup by dle městského soudu totiž nebyl ani účelný ani správný.

Městský soud se konečně neztotožňuje ani s námitkou žalobkyně ohledně nedostatečného skutkového zjištění v rámci správního řízení ve vztahu k otázce vlastnictví prostor v 1. P. P., které se nachází na pozemcích parc. č. x a x, k.ú. M., a které žalobkyně přinejmenším zčásti považuje za své vlastnictví.

Žalovaný a stavební úřad v této věci vycházely z výpisu z katastru nemovitostí, neboť se stavební úpravy měly týkat prostor nacházejících se na pozemku a ve stavbě ve vlastnictví osoby zúčastněné na řízení. Žalobkyně však toto zpochybňuje. V odvolání se dovolávala jí dostupných informací, přičemž jako „důkaz“ uváděla, že v době privatizace měl předmětný prostor sloužit jako skladový prostor pro potřeby „restaurace“ (v č.p. x), tedy nikoli jako prostor související se stavbou (č.p. x), kterou později do vlastnictví nabyla osoba zúčastněná na řízení. Žalovaný konstatoval, že své tvrzení však žalobkyně nijak neodložila.

Městský soud se s tímto závěrem žalovaného zcela ztotožňuje a dále konstatuje, že ani v soudním řízení své tvrzení žalobkyně nijak nedoložila. Pouze jej doplnila, když v žalobě uvedla, že osoba zúčastněná na řízení měla prostor začít užívat na základě ústního souhlasu od třetí osoby, bývalého spoluvlastníka pozemku parc. č. x, aniž si původně na prostor činila jakýkoliv nárok a takový nárok jí ani během doby nevznikl. Žalobkyně se sice dovolává toho, že měla k těmto skutečnostem předložit správnímu orgánu veškeré dostupné důkazy, přičemž tyto nijak nespecifikovala, městský soud však žádné takové důkazní prostředky ve spisovém materiálu nenalezl.

Osoba zúčastněná na řízení ve svém podání k městskému soudu takové jednání s třetí osobou odmítla a uvedla, že prostory byly stavebně vždy propojeny se stavbou č.p. x, nikdy proto nepochybovala o tom, že tyto prostory se stavbou koupila.

V této souvislosti dle městského soudu jako důkaz neobstojí ani žalobkyní, v reakci na vyjádření osoby zúčastněné na řízení, předložená kopie písemnosti ze dne 23. 2. 2000 ohledně vybudování přístavby mezi č.p. x a č.p. x. Městský soud totiž neshledal, že by v ní osoba na řízení zúčastněná jakkoli uznávala, že prostory pod sousedícími nemovitostmi sledují osud pozemků nad nimi v rozsahu zapsaném v katastru nemovitostí. Naopak z dostupného spisového materiálu, konkrétně z řízení vedeném u Obvodního soudu pro Prahu 4 pod sp. zn. 48 C 349/2008 (viz např. rozsudek ze dne 29. 10. 2010, č. j. 48 C 349/2008-69), vyplývá, že osoba zúčastněná na řízení považovala předmětný suterén s ohledem na své stavebně-technické propojení za součást stavby č. x, kterou nabyla na základě kupní smlouvy ze dne 8. 6. 1999, a která je rovněž součástí spisového materiálu.

V tomto ohledu proto nemůže městský soud žalovanému vytknout, že by napadené rozhodnutí bylo založeno na nedostatečných skutkových zjištěních, resp. že by se žalovaný otázkou vlastnictví prostor v 1. P. P. nezabýval řádně.

Městský soud tedy z výše uvedených důvodů neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 soudního řádu správního zamítl.

Žalobkyně nebyla ve sporu úspěšná a žalovanému žádné účelně vynaložené náklady nad rámec jeho běžné činnosti nevznikly. Soud tedy ve druhém výroku rozsudku v souladu s § 60 soudního řádu správního rozhodl, že žádnému z účastníků se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

Výrok o nákladech řízení pod bodem III. rozhodnutí je odůvodněn § 60 odst. 5 soudního řádu správního, neboť osoba zúčastněná na řízení by měla právo na náhradu nákladů řízení, které jí vzniklo v souvislosti s plněním povinnosti uložené soudem, k tomu ale v dané věci nedošlo.

Poučení

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 9. 11. 2017

JUDr. Karla C h á b e r o v á, v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
V. B.